

SALADIN AHMED, RAE CARSON,
MIRA GRANT ÉS John Jackson Miller
Canto Bight

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:
Távoli csillagok

John Jackson Miller:
Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:
Halálvilág

The Old Republic
Drew Karpysbyn:
Revan

Paul S. Kemp:
Árulás

Sean Williams:
Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:
Megsemmisítés

John Jackson Miller:
Kóbor lovag

Darth Bane trilógia
Drew Karpysbyn:
Pusztítás útja
A Kettő Szabálya
A gonosz dinasztia

James Luceno:
Darth Plagueis

James Luceno:
A megtévesztés leple

Joe Schreiber
Vesztegzár

Timothy Zahn:
Kirajzás

Alan Dean Foster:
A közelgő vihar

Steven Barnes:
A Cestus csapda

David Sherman–Dan
Cragg
Jedi próba

Matthew Stover:
Töréspont

Karen Traviss:
Életre-halálra

Republic Commando
Karen Traviss:
Tűzharc
Coruscant
Színvallás
A 66-os parancs

Klónháborús játszmák
Karen Miller:
Árnyak közt
Ostrom

MedStar duológia
Michael Reaves és Steve
Perry:
Harctéri sebészek
Jedi gyógyító

Sean Stewart:
Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:
A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:
Kenobi

James Luceno:
Sötét Nagyúr

Karen Traviss:
501.

Coruscanti éjszakák
Michael Reaves
A Jedik alkonya
Az árnyak utcája

Sean Williams:
Tomboló erő

Joe Schreiber:
Halálosztag

Sean Williams:
Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve
Perry:
Halálcsillag

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Árnyjáték

Timothy Zahn:
Gazfickók

Timothy Zahn:
Hűség
Válaszutak

James S. A. Corey:
Tolvajbecsület

Martha Wells:
Pengeélen

**Fejvadász háborúk
trilógia**
K. W. Jeter:
A mandalori páncél
Boba Fett kelepcéje
Értékes zsákmány

Matthew Stover:
Luke Skywalker
és a Mindor árnyai

Troy Denning:
A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia
Timothy Zahn:
A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése
Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia
Kevin J. Anderson:
Új rend
Sötét oldal
Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:
Én, a Jedi

Thrawn keze duológia
Timothy Zahn:
A múlt kísértete
A jövő látomása

Timothy Zahn:
A túlélők keresése

Paul S. Kemp:
Áramlatok
Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:
Sötét tanítvány

James Luceno:
Katalizátor

E. K. Johnston:
Ahsoka

Paul S. Kemp:
Sith nagyurak

James Luceno:
Tarkin

Beth Revis:
A lázadás hajnala

Timothy Zahn:
Thrawn

John Jackson Miller:
Új hajnal

Claudia Gray:
Elveszett csillagok

Alexander Freed:
Alkony század

Claudia Gray:
Leia, az Alderaan
hercegnője
Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:
Zsivány Egyes

Christie Golden:
Inferno osztag

Kevin Hearne:
A Jedik örököse

Utóhatás trilógia
Chuck Wendig:
Utóhatás
Adósság
A Birodalom vége

Claudia Gray:
Vérvonal

Delilah S. Dawson:
Phasma

Alan Dean Foster:
Az ébredő Erő

Jason Fry:
Az utolsó Jedik

Saladin Ahmed,
Rae Carson, Mira Grant,
John Jackson Miller:
Canto Bight

KÉPREGÉNYEK

Star Wars
Skywalker lesújt
Leszámolás
a csempészek holdján
A lázadó börtön
A Harbinger utolsó
útja

Yoda titkos háborúja
A Sikolyok Fellegvára

Darth Vader
Vader
Árnyak és titkok
A shu-toruni háborúk
A játszmák vége
Vader lezuhan
Darth Maul
Doktor Aphra

STAR WARS™

CANTO BIGHT

Saladin Ahmed
Rae Carson
Mira Grant
John Jackson Miller

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUCASFILM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: CANTO BIGHT
by Saladin Ahmed, Rae Carson,
Mira Grant and John Jackson Miller
Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 2018

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
OSZLÁNSZKY ZSOLT ÉS SZENTE MIHÁLY

ISBN 978-963-497-476-5

Lektor: Barna Ildikó
Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella
Szinre bontás, tipográfia: OMG Partner Bt.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Generál Nyomda Kft.
Felelős vezető: Hunya Ágnes

A háború visszatér a galaxisba. Mialatt az Első Rend arra készül, hogy rászabadítsa hadseregét a gyanútlan Új Köztársaságra, az egyetlen igazi ellenfele az Ellenállás. Egyre kevesebb a biztonságos hely, leszámítva a Cantonicát.

A végeérhetetlen homokszivatag közepén áll Canto Bight, a szélsőségek és a túlzó kicsapongások városa. A lelkiismeretlen és vagyonos teremtményeknek ebben a menedékében az álmok formálják a valóságot, és a háború csakis a még több haszon ígéretét jelenti.

Mialatt más bolygókra lassan ráborul a sötétség, az itteni vendégek a pompától és a csillogástól elbűvölve hajszolják a szerencsét. A galaxis lakóinak sorsa nem sokat számít a ragyogó és nyüzsgő Canto Bightban. Mert akármi történjen is máshol, Canto Bight virágzik...

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Saladin Ahmed

Játékszabályok

Első fejezet

Ahogy a *Cantonican Dream* kilépett a hiperűrből, Kedpin Shoklop hangosat tüszentett, majd kifújta az orrát, és bocsánatkérően elmosolyodott. És közben olyan ártatlanul pislogott egyetlen, jókora szemével, hogy remélte, a mellette levő ülésen trónoló utas azonnal megérti, mennyire sajnálja ezt a kellemetlen kis közzjátékot.

Az illető nagydarab, széles vállú és jólöltözött kreatúra volt – valami olyan szarvas-agyaras fajtából, amit Kedpin nem ismert –, és jól hallhatóan morgott. Kedpinnek azonban épp elég tapasztalata volt a morcos ügyfelekkel kapcsolatban, hogy tudja, a jókedvű hozzáállás sokszor ilyenkor is sikerre vezet.

– Szóval maga is Canto Bightba tart? – kérdezte Kedpin barátságosnak szánt mosollyal, és igyekezett minél több bajtársiaságot sűríteni a hangjába. – Az egész galaxis legragyogóbb és leggazdagabb teremtményeinek játszóterére? Ahol mindenki nagyban fogad, és nagykanállal habzsolja az életet? Szerencsejátékok, fathierversenyek, nem is beszélve a galaxis legnagyobb mesterséges óceánjáról! Plusz a Coruscant innenső oldalán itt a legjobb a konyha! El se hiszem, hogy épp ide nyertem egy utat!

Mert bármilyen hihetetlennek is tűnt, annyi évtizednyi kemény munka után végül őt választották a VaporTechnél az év értékesítőjének, ami egy emléklapon és néhány kézfogáson kí-

vül egy két standard hétre szóló, minden kiadást fedező luxus utazást is magában foglalt.

Canto Bightba.

Még mindig tisztán látta maga előtt a munkatársai döbrent ábrázatát, amikor az adminisztrátordroid az ő nevét olvasta föl. Bár az igazat megvallva Kedpin – aki az elmúlt száz évben már több tízezerszer elképzelte magában ezt a jelenetet – eleinte maga is azt hitte, hogy rosszul hall.

Pedig nem. Győzött! Ő lett az év páracsapda-eladója!

Annyi éven át úgy érezte, hogy méltatlanul mellőzik, hogy őt valamiért mindig figyelmen kívül hagyják, ennek ellenére titkon hitt benne, ha keményen dolgozik és követi a szabályokat, annak előbb-utóbb csak megszerez az eredménye.

És így is lett. Hiszen úton volt álmai netovábbja felé!

Az utazás sokkal fényűzőbbnek bizonyult, mint amiben Kedpinnek valaha is része volt – és azok az ülések, meg az ételek! És mindez semmi volt azokhoz az élvezetekhez képest, amik még vártak rá! Végre a saját szemével láthatja a legendás Canto Kaszinót, Zord Fürdőjében nullgravitációs masszázst kap majd, és ami mindennél jobban érdekelte, a legelegánsabb páholyok valamelyikéből tekinthet meg egy igazi fathierversenyt!

– El se tudom hinni, hogy tényleg itt vagyok! – ismételte Kedpin fülig érő szájjal.

A mellette lévő széken ülő utas ezt már válaszra sem méltatta, ehelyett az ablak felé fordult és kibámult. Kedpin ezt meglehetősen modortalan viselkedésnek tartotta, de mivel száz év óta először jutott el nyaralni, úgy volt vele, nem hagyja, hogy bármi is elrontsa a jókedvét.

A *Cantonican Dream* kapitánya bejelentette, hogy bolygó körüli pályára álltak, és ha kitekintenek az ablakon, már láthatják is a galaxis egyik leghíresebb szórakozóvilágát.

A szarvas-agyaras turista szemtelen módon kisajátította magának az ablak melletti ülést, de Kedpin addig nyújtózkodott,

míg sikerült kilesnie a válla fölött – és hirtelen mindhárom szíve hevesebben kezdett verni.

A világűr sötétjét végtelennek tűnő rózsaszín, kék és zöld csillagköd tette színesebbé, amit mintha sziporkázó porral szórtak volna tele. A Cantonica holdjai pedig olyan közel voltak ebben a ragyogó színorgiában, hogy Kedpin úgy érezte, elég lenne kinyújtania a kezét, hogy megérinthesse őket.

Már maga is járt néhányszor a világűrben, amikor más világokon élő ügyfeleket keresett föl, vagy szakmai konferenciára küldték, a VaporTech azonban mindig turistaosztályra foglalt neki jegyet, ahol sohasem volt panorámaablak, amin kitekinthetett volna.

Még sohasem látta a saját szemével a világűr, és most meg kellett, hogy állapítsa: *gyönyörű*.

Maga a Cantonica egy sárgásbarna, homokszínű felhőkbe burkolózó világ volt, és csak amikor már beléptek a légkörbe, lehetett fölfedezni leghíresebb városának, Canto Bightnak a fényeit. Olyan volt, akár egy színes fényfoltokból és pászmákból álló szőttes, amiben a türkiz volt a legdominánsabb szín – egy majdnem teljesen szabályos, gigantikus pupillaforma, a Cantonica mesterséges óceánja.

Aztán a pilóta leeresztette a panorámaablakokat óvó páncéllemezeket, és az egyik utaskísérő megkérte Kedpint, hogy amíg földet nem érnek, ő is üljön vissza a helyére.

Aztán mire észbe kapott, már magához is vehette a poggyászát, és a többi utassal együtt a Cantonicai Vámhivatal helyi kirendeltsége előtt állt sorba. Vele egy piros-fekete egyenruhás ember hivatalnok foglalkozott, aki unott arckifejezéssel simogatta gondosan ápolt szakállát.

– Jó reggelt, és üdvözlöm a Cantonicán! – darálta a hivatalnok végtelen unalommal a hangjában, majd elkérte Kedpin azonosítóját. – Neve?

– Kedpin Shoklop – mosolygott rá a vámtisztviselőre, és közben egyre csak a saját személyes mantráját (*változtasd mosollyá*

a rosszkedvüket) ismételte magában. – De a barátaimnak csak Ked! Ön is nyugodtan szólíthat így!

– Nem. Faja?

– Wermai.

– Szülővilága?

– A Kis-Werma.

– Szponzoráló szervezet?

– A VaporTech! – húzta ki magát Kedpin büszkén. – Tudja, én ezt az utat a munkám elismeréséül kaptam! Ugyanis ebben az évben én lettem a VaporTechnél az év páracsapda-eladója!

A hivatalnok most először nézte meg magának igazán Kedpint.

– Ja, persze – mondta olyan felhanggal, amiből kitűnt, szerte az év páracsapda-eladójának minimum kintipáncélja és ízelt lábai vannak. – Itt-tartózkodása idején szándékában áll-e bármiféle politikai, militáris, parapolitikai, vagy paramilitáris szervezet tevékenységében részt venni, vagy annak működését elősegíteni?

Kedpin nem igazán értette, hogy most miről is van szó, és zavartan pislogott.

– Azt akarja tudni, hogy akarsz-e kémkedni az Első Rendnek, vagy az Ellenállásnak! – mondta türelmetlenül a sorban Kedpin mögött álló turista.

– Még hogy én kém?! – heherészett Kedpin zavartan. – Dehogysis!

A szülővilágát még nem érte el a háború, de Kedpin már így is épp elég hihetetlennek tűnő történetet hallott a munkatársaitól, akik mindenféle veszélyes helyzetekbe keveredtek. És ezek közül egyik-másik olyan hátborzongatónak tűnt, hogy Kedpin el is döntötte, köszöni szépen, ő igazán nem kér ebből a készülődő háborúból.

– Szóval maga a VaporTechnek dolgozik? – vette megint szemügyre az azonosítót a hivatalnok.

– Így van! – düllesztette ki a mellét a wermai. – Százkét standard éve árusítok páracsapdákat! Nekem, kérem, ez az életem. Szerintem én erre születtem.

– Mhm – dünnyögte a hivatalnok szórakozottan. – És azt tudja-e, hogy hiányzik a szponzoráló chipje?

– A... micsodám? – pislogott Kedpin ismét zavartan.

A tisztviselő beletúrt a szakállába, majd nagyot sóhajtott, és intett Kedpinnek, hogy kövesse.

– Kérem, fáradjon velem!

Egy másik sorba kalauzolta át a wermait, és az itt várakozók már jóval kevésbé tűntek békés turistáknak. Ezek sokkal fenyegetőbbnek látszottak. Olyanoknak, akik előbb-utóbb bajt kevernek.

Kedpinnek fogalma sem volt, hogy miért állította be ide a szakállas hivatalnok, de biztos volt benne, hogy megvolt rá az oka. Ez itt kérem a Canto Bight, ahol szabályok vannak, amiket be kell tartani!

A sorban egy magas, ösztövé, ezüstbőrű teremtmény állt előtte, valami ismeretlen faj nősténye, akinek borotvaéles tuskék sarjadtak a bőréből. Amikor a sorra felügyelő biztonsági őr továbbsétált, az ezüstbőrű rosszindulatúan Kedpinre villantotta a szeméit, és mint valami hatalmas sündisznó, fenyegetően meresztette az ég felé a tuskéit.

A sikeres üzlethez vezető első lépés a barátságos viselkedésben rejlik – szerette mondogatni Kedpin, és most is megpróbált esze-rint eljárni.

– Remélem, maguk is jól utaztak! – mondta úgy nagy általánosságban. – Szintén turisták?

Amire – úgy nagy általánosságban – senki sem válaszolt.

– Nem tetszik a szagod! – sziszegte a pengebőrű nő. – Lehet, hogy ki kellene metszenem belőled!

Ez a kretén most rám akar ijesztteni? – hőkölt hátra Kedpin. – *A biztonságiak úgysem fogják hagyni. Itt kérem, szabályok vannak!*

Abban a pillanatban egy másik egyenruhás hivatalnok sietett oda – egy idősebb nő, kibernetikus karral –, aki elkérte Kedpin azonosítóját, és az adatolvasójába helyezte.

– Ah, Karabast! – dűnnyögte az orra alatt, miután az adatolvasó vadul sípolni kezdett. – Hé, Ohlos!

A kiabálásra az a szakállas hivatalnok bukkant föl, aki eddig foglalkozott Kedpinnel.

– Miért nem mondtad, hogy ennek a fickónak szponzorált vízuma van?! Tudod, hogy ennek az alaknak hiányzik a szponzorchipje?

– Még szép, hogy tudom, Loral! – kiabált vissza a szakállas hivatalnok, akinek szemlátomást esze ágában sem volt közelebb jönni és visszavenni a problémás ügyfelet. – Épp ezért van a rendőrségi sorban, és nem nálunk, a turisták közt! Innentől kezdve már a ti problémátok!

A robotkarú nő dühösen csóválta meg a fejét, majd megkocogtatta az adatolvasó képernyőjét.

– Ha ezt most mind iktatjuk, estig sem végzünk a papírmunkával! Mi lenne, ha... mi lenne, ha most szemet hunynánk elől, Ohlos? Ez csak egy idióta turista! És lehetőség szerint még ma szeretnék hazajutni!

Idióta? – pislogott Kedpin szaporán. – *Jól hallottam?*

Hiszen ez egy egyenruhás tisztségviselő, a galaxis egyik legkifinomultabb bolygóján! Bár az is igaz, hogy a robotkarú nő nem sokban hasonlított azokra a csinos, mosolygós kísérőkre, akiket Kedpin a Canto Bight holobrosúráiban látott.

Á, biztosan csak fáradt – próbálta magát nyugtatni Kedpin. – *Az emberek nagyon mogorvák tudnak lenni, amikor fáradtak.*

– Én erről az egésztől nem is akarok tudni! – legyintett a szakállas hivatalnok. – Ha lebuksz, akkor a balhét is te viszed el!

Azzal sarkon fordult és elsietett.

Az idős nő visszaadta Kedpinnek az azonosítóját, és a csarnok kijárata felé intett.

– Rendben, uram. Magához veheti a poggyászát, és szabadon távozhat! Kerülje a bajt, és akkor jól fogja magát érezni nálunk! De egy dolgot ne felejtson: a Canto Bight rendőrsége mindig önön tartja a szemét!

Néhány perccel később Kedpin már az úrkikötő épülete előtt ácsorgott, mellette a poggyásza. Egy darabig csak a történeteken rágódott, és egyszerűen nem volt képes napirendre térni fölöttük.

Aztán úgy döntött, inkább a festői tájat veszi szemügyre: mindenhol zöld pázsit fogadta, zenélő szökőkutak, illatosított levegő... Ezeket az apró, ám annál lényegesebb részleteket a legpompásabb holofilmek sem tudták visszaadni.

És a tömeg...

Kedpin tátott szájjal bámulta a legalább tucatnyi idegen faj legkülönfélébb képviselőit, akik közül sokról még csak nem is hallott. Akik mintha mind patyolattiszta, drága ruhákat és pazar ékszereket viseltek volna, és nem látszott rajtuk, hogy a fél galaxison kellett átvergődniük, mire ideértek. Sőt mintha egyenesen versenyben lettek volna egymással, hogy ki a pihentebb, vidámabb, elegánsabb és kecsesebb.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy Kedpin úgy érezze magát köztük, mint bantha a porcelánkereskedésben.

Az egyik, fákkal szegélyezett sétánynak vágott neki, amin ragyogó neonfeliratok mutatták, merre is kell mennie a szállása felé. Az út egy vörös kövekből rakott jókora boltív alatt vezetett át, ami szemkápráztatóan ragyogott a késő délelőtti nap-sütésben.

Erre még Kedpin is jól emlékezett a brosrúrákból – a Nagy Boltív azon kevés történelmi emlékmű egyike volt, amit a helyiek a turistákra való tekintettel megőriztek Canto Bight múltjából.

Ahogy átsétált a boltív alatt, egy újabb egyenruhás állta el az útját, és villantotta meg a jelvényét.

– Láthatnám a poggyászenvedélyét, uram? – kérdezte az ismeretlen fajú, kék bőrű, csápos teremtmény.

Tekintettel arra, hogy sokkal barátságosabban viselkedett az előző hivatalnokoknál, most Kedpin gyomra sem rándult görcsbe a félelemtől.

– Poggyászenvedély? – kérdezte bizonytalanul mosolyogva.

A csápos gyorsan ellenőrizte az adatolvasóját, majd kimértén bólintott.

– Ön Kedpin Shoklop?

– A barátainnak csak Ked – próbálta ismét tréfásra venni a figurát Kedpin.

– Nos, Ked, a városnak ebben a szektorában én vagyok a poggyászellenőr – villantotta meg ismét a jelvényét a kék bőrű idegen. – És ilyen minőségemben ellenőriznem kell a poggyászenvedélyét.

– Poggyász... engedély? – hervadt le a mosoly Kedpin arcáról.

Ő illet nemhogy nem látott, de még csak nem is hallott róla. Azt meg végképp nem értette, mások hogy sétálhatnak át a boltív alatt úgy, hogy senki sem ellenőrzi a csomagjaikat.

– Úgy érte, hogy nem szóltak magának, hogy poggyászenvedélyt kell váltania? – kerekedett el a kék bőrű idegen mind a nyolc jókora, sárga szeme.

– Kellett volna? – értetlenkedett Kedpin.

– Hát persze, hogy kellett volna, Ked – vágta csípőre a csápjait az ellenőr. – Mivel maga először jár nálunk, engedély nélkül nem hozhatja be a belvárosba a poggyászát!

– És ez mégis mibe kerül?

– Száz standard kredit, vagy ennek megfelelő bármilyen egyéb fizetőeszköz.

– De... nekem azt mondták, hogy a cégem minden kiadást áll... – hebegte Kedpin, és zavarában ismét az orrát kezdte fújni.

Az itteni levegő egyre jobban irritálta az orrnyálkahártyáját.

– Hát ebben nem vagyok biztos, barátom – vonogatta a csápjait a hivatalnok. – De ha úgy gondolja, bepanaszolhatja őket. Azonban, amíg folyik a vizsgálat, sajnos vissza kell hogy tartsuk a poggyászatát.

– De... nekem szükségem van a dolgaimra! – fakadt ki hirtelen Kedpin.

A wermaiak igen érzékenyek voltak a levegő páratartalmára, és biztosra vette, a krémjei és párologtatói nélkül ez a vakáció elviselhetetlen lesz. És ha elkezd kiszáradni a szeme... abba bele sem mert gondolni.

– Nos, Ked, úgy gondolom, ilyen hibát bárki véthet – biztosította a kék bőrű idegen, és barátságosan megveregette a turista vállát. – Ha gondolja, kitölthetek az ön számára egy időlegesen mentesítő nyomtatványt, és ha most itt helyben kifizeti nekem a bírságot, még arról is adhatok bizonylatot, hogy záros határidőn belül lerója a szükséges díjat. Így nem kell visszavonzolnia a holmiját a kikötőbe és órákat sorban állnia egy hivatalban.

Igyekezzen minél együttműködőbbnek látszani, és az üzlet mihamarabb megkötetik!

Ez is Kedpin egyik kedvenc mondása volt, és látszott, hogy ez a stratégia itt is működik. Egyértelmű volt, hogy ez az ellenőr a gyanútlan turisták megvámolásából szerez mellékezt – ahogy az is, hogy a dolgok errefelé így működnek.

A száz kredit jóval több, mint amit aznapra szánt költőpénznek, de nem nagyon volt választása. Ha a szabályok itt így működnek, akkor neki ehhez kell alkalmazkodnia. Főleg, hogy a poggyásza nélkül nem sokáig húzta volna a Canto Bighton.

Így azonban néhány perc múlva már egy utasszállító siklón ült, ami egyenesen a Canto Kaszinó Hotelbe tartott. És Kedpin végre először érezte úgy, hogy innentől kezdve már semmi sem térítheti el álmai vakációjától.

Második fejezet

Anglang Lehet a Canto Bight tér északnyugati sarkában állt, és lehunyt szemmel élvezte a cantonicai napsütést. A szőrrel vagy madártollal fedett testű humanoidokkal ellentétben, Anglang fajtája, a toronymagas, hosszúkás koponyájú caskadagok nem csupán szerették a meleget, de szükségük is volt rá.

Anglang több mint egy évszázada *magánzó* volt, és azalatt a százkét esztendő alatt, amíg a Szindikátusnak dolgozott, bizony nemegyszer kellett egyes célpontok miatt olyan világokra utaznia, ahol vagy nem volt elegendő napfény, vagy dermesztő hideg uralkodott. Anglang azonban egy sivatagvilágon született, és bárhová is kellett utaznia, mindig örömmel töltötte el, ha egy hasonló, sivatagos világ napfényében fürödhetett.

Ezt a sivatagvilágot azonban mostanra már teljesen tönkretette a pénzsóvár helyiek kapzsisága. Az elmúlt évtizedek során a Cantonicát eltorzították és megváltoztatták. Egykor csöndes, sivatagos bolygó volt, félig porba fúlt, ősrégi romvárosokkal, ahol a mynockokon és csempészeken kívül soha senki nem fordult meg. Na jó, talán még a sivataglakó nomádok, akik már maguk sem emlékeztek az őseik mára elfeledett civilizációjára.

A Cantonica egykor olyan hely volt, ahol szükség esetén meghúzhatta magát a hozzá hasonló *szakértő*, és kivárhatta, míg a dolgok ismét elcsitulnak. Olyan hely, ahol csak az erősek és okosak maradhattak életben.

Most azonban a világegyetem egyik legnagyobb kaszinóvárosának adott otthont – az ócska kis bárók luxusszállodákká nőttek ki magukat, és a kőgazdagok vagyont érő jachtokon hajóztak, egy olyan mesterséges óceán hullámain, mely fél évszázaddal korábban még nem is létezett.

A Cantonica olyan lett, akár egy drága, hímzett szőnyeg, ami alá bármilyen problémát besöpörhettek, és mely alatt a gazdagok meghúzhatták magukat, miközben csak még gazdagabbak lettek.

A vagyonos és elkényeztetett teremtmények játszótere volt ez a hely, olyanoké, akik nemegyszer a Szindikátusnál is nagyobb hatalommal rendelkeztek. Amikor erre a bűnszervezet ráébredt, csöndben odébbállt.

De ez már nem Anglang problémája volt. Ő többé már nem dolgozott a Szindikátusnak. Igaz, minden újonnan beszerzettnek elmondták, hogy a szolgálat egy életen át tart, és kifele csak lábbal előre, hullazsákban távozhat, de mint minden más, a Szindikátuson belül ez is csupán pénz, hatalom és összekötetés kérdése volt. Erre is megvoltak a megfelelő szabályok, amiket Anglang gondosan tanulmányozott és követett is. Százkét évnyi munka alatt sikerült annyit félreraknia, hogy megkenhette a megfelelő embereket, és visszavásárolhatta a szabadságát.

A megegyezés egyszerű volt, írásban nem rögzített, de attól még ugyanolyan szent: Anglang nem avatkozik az egykori munkaadói dolgaiba, ők pedig nem ölik meg. És ezért mindössze egy csillagászati összeget kellett kifizetnie.

De bármekkora érvágás is volt ez a számára, úgy érezte, a lehető legjobbkor szállt ki az üzletből. Sokan ugyan még nem látták, de az Ellenállás és az Első Rend közötti összecsapás elkerülhetetlenül közeledett, márpedig Anglang szerette volna hátralévő évtizedeit csöndes nyugalomban leélni. Lehetőleg minél messzebb az egymásra lövöldöző gerilláktól és rohamosztagosoktól.

Csakhogy ehhez pénz kellett. Sok pénz. Ami azt jelentette, hogy szabadúszóként ismét munkába kellett állnia. És jelen pillanatban a legjobban fizető munka épp a Cantonicára szólította.

A megbízás a Canto Bight egyik legrégebbi bandájától, az Óvárosi Fiúktól jött, akik már a Szindikátus előtt itt voltak, és utána is itt maradtak. Igazából kispályás bűnözőkről volt szó, akik eddig ügyesen kijátszották a törvényt, az utóbbi időben azonban meggyűlt a bajuk a rendőrség hírhedten korrupt és brutális nyomozójával, Brawggal.

Anglangnek szintén számos alkalommal akadt dolga a törvény őreivel, és a helyi rendőrök galaktikus mércével mérve tulajdonképpen még csak nem is számítottak rossznak. Errefelé nem volt jellemző a kínvallatás, vagy az, hogy valaki az előzetesben véletlenül meghalt, bár tény, hogy itt is sok korrupt rendőr akadt. Azonban amit lehet, békés úton intéztek el, és az eljárási módszereiket összefoglalóan kooperatív rendfenntartásnak nevezték.

Mi több, a feletteseik egyenesen parancsba adták, hogy lehetőség szerint ne nagyon avatkozzanak a turisták ügyeibe, bár sajnos így is akadt néhány begyepesedett agyú, régi vágású rendőr, akik nem elégedtek meg azzal, hogy részegeket igazítsanak útba, hogy azok mihamarabb visszataláljanak valamelyik kaszinóba, ahol tovább költhetik a pénzüket.

A legtöbben ezen a helyen legfeljebb figyelmeztetésre és intésre számíthattak – nem úgy a csalók és hivatásos szerencsejátékosok, akik rontották az üzletet. És mint kiderült, az utóbbi időben épp az Óvárosi Fiúkkal bántak a legmostohábban, ami Brawg nyomozó részéről szinte már személyes bosszúhadjáratnak tűnt.

A két és fél méteres, csupa szőr és izom Brawg az a fajta fenévad volt, aki a színpalak mögött terrorizálta Canto Bight alvilágát. Egy személyben volt rendőr, bíró és hóhér, akit mostanra már minden bűnöző annyira gyűlölt, hogy a halálát akarták.